

*Θα μπορούσε να συγκριθεί, χωρίς υπερβολή, με τον Στίβεν Κινγκ και τον Τζο Νέσμπο.
LA REPUBBLICA*

ΛΟΥΚΑ ΝΤ'ΑΝΤΡΕΑ

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 31 ΧΩΡΕΣ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LA SOSTANZA DEL MALE
Από τις Εκδόσεις Giulio Einaudi, Τορίνο 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η ουσία του κακού**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Luca D'Andrea
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άμπυ Ραΐκου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Luca D'Andrea, 2016
This edition published in agreement
with Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA)
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1911-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1912-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΟΥΚΑ ΝΤ'ΑΝΤΡΕΑ

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Μετάφραση: Άμπν Ραϊχου

*Στην Αλεσάντρα,
πυξίδα μου στις ταραγμένες θάλασσες*

Περιεχόμενα

(We are) the Road Crew	13
Οι ήρωες του βουνού	26
Η φωνή του Θηρίου	38
Διακόσια ογδόντα εκατομμύρια χρόνια πριν	52
Υποσχέσεις και ψέματα	66
Η σφαγή του Μπλέτερμπαχ	75
Saltner	88
28 Απριλίου 1985	99
Το μπαρ Λίλι	118
Το γλυκό με γεύση από <i>Μπ</i>	129
Στιλ Νότιου Τιρόλου	141
Der Krampusmeister	151
Δέκα γράμματα κι ένα έλκηθρο	165
Τα περισσότερα πράγματα αλλάζουν	177
Ο βασιλιάς των ξωτικών	197
Οικία Κρουν	210
Πρώτη Φεβρουαρίου	229
Το εργαστήρι του διαβόλου	253
Jaekelopterus Rhenaniae	272
Το χρώμα της τρέλας	292

Ένα δέντρο δολοφονείται	301
Κάποιος πεθαίνει, κάποιος κλαίει	321
Δύο συνωμότες και μια υπόσχεση.....	338
Το κουτί σε σχήμα καρδιάς	356
Οι σφήκες στη σοφίτα	364
Η αλήθεια για τη σφαγή στο Μπλέτερμπαχ	375
Το πράγμα ενός άλλου κόσμου	398
Πατέρες.....	415
Στα σπλάχνα του Θηρίου	425
Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?.....	439
Πέντε γράμματα στο βάθος του ουράνιου τόξου	465
Ευχαριστίες	471
Σημείωση	473

ΠΑΝΤΑ ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ. Μέσα στον πάγο νιώθεις πρώτα τη φωνή του Θηρίου και μετά πεθαίνεις.

Βουνά και βάραθρα ίδια μ' αυτό όπου βρισκόμουν ήταν γεμάτα αλпинιστές και ορειβάτες που είχαν χάσει τις δυνάμεις τους, τα λογικά, ακόμα και την ίδια τους τη ζωή εξαιτίας αυτής της φωνής.

Ένα μέρος του μυαλού μου, το ζωικό μέρος, γνώριζε τον τρόπο, εφόσον είχε ζήσει μέσα στον τρόπο επί εκατομμύρια χρόνια, καταλάβαινε αυτό που μου έλεγε συρίζοντας το Θηρίο.

Τέσσερα γράμματα: «Φύγε».

Δεν ήμουν προετοιμασμένος για τη φωνή του Θηρίου.

Είχα ανάγκη από κάτι οικείο, κάτι ανθρώπινο, που να με αποσπάσει από τη σκληρή μοναξιά του πάγου. Σήκωσα τα μάτια πέρα από τα όρια της χαράδρας, εκεί πάνω, αναζητώντας την κόκκινη σιλουέτα του Ec135, του Σωστικού Συνεργείου Δολομιτών. Όμως ο ουρανός ήταν άδειος. Μία αστραπή που έσκιζε ένα εκτυφλωτικό γαλάζιο.

Αυτό με έκανε να καταρρεύσω.

Άρχισα να ταλαντεύομαι προς-πίσω, η αναπνοή μου όλο και πιο γρήγορη, το κορμί μου στραγγισμένο από κάθε ενεργητικότητα. Όπως ο Ιωνάς στην κοιλιά του κήτους, βρισκόμουν μόνος απέναντι στον Θεό.

Και ο Θεός βρυχιόταν: «Φύγε».

Στις δεκατέσσερις και δεκαεννιά λεπτά εκείνης της καταράμενης 15ης Σεπτεμβρίου, από τον πάγο αναδύθηκε μια φωνή που δεν ήταν εκείνη του Θηρίου. Ήταν του Μάνι, της κόκκινης στολής που ξεχώριζε μέσα σ' όλο εκείνο το λευκό. Επαναλάμβανε το όνομά μου ξανά και ξανά, ενώ το βαρούλκο τον κατέβαζε αργά προς το μέρος μου.

Πέντε μέτρα.

Δύο.

Τα χέρια και τα μάτια του έψαχναν για πληγές που να εξηγούν τη συμπεριφορά μου. Οι ερωτήσεις του: εκατοντάδες τι και χιλιάδες γιατί που δεν μπορούσα να απαντήσω. Η φωνή του Θηρίου ήταν υπερβολικά δυνατή. Με κατασπάραξε.

«Δεν το ακούς;» ψιθύρισα. «Το Θηρίο, το...»

Το Θηρίο, θα ήθελα να του εξηγήσω, αυτός ο πανάρχαιος πάγος, θεωρούσε ανυπόφορη την ιδέα μιας ζεστής καρδιάς θαμμένης στα βάθη του. Της δικής μου ζεστής καρδιάς. Και της δικής του.

Και να, δεκατέσσερις και είκοσι δύο λεπτά.

Η έκπληκτη έκφραση στο πρόσωπο του Μάνι που μετατρέπεται σε καθαρό τρόμο. Το σκοινί του βαρούλκου που τον σηκώνει σαν κούκλα. Ο Μάνι που πετάγεται προς τα πάνω. Το βουητό από τις τουρμπίνες του ελικόπτερου που γίνεται μια πνιγμένη κραυγή.

Επιτέλους.

Η κραυγή του Θεού. Η χιονοστιβάδα που θα εκμηδενίσει τον ουρανό.

Φύγε!

Τότε το είδα. Όταν έμεινα μόνος, πέρα από τον χρόνο και τον χώρο, είδα.

Το σκοτάδι.

Το απόλυτο σκοτάδι. Δεν πέθανα όμως. Όχι. Το Θηρίο έπαιξε μαζί μου. Με άφησε να ζήσω. Το Θηρίο που τώρα ψιθύριζε: «Θα μείνεις μαζί μου για πάντα, για πάντα...»

Δεν έλεγε ψέματα.

Ένα κομμάτι μου είναι ακόμα εκεί.

Όμως, όπως θα έλεγε χαμογελώντας η κόρη μου η Κλάρα, αυτό δεν ήταν το ωμέγα στην άκρη του ουράνιου τόξου. Το αντίθετο. Αυτό δεν ήταν παρά μόνο η αρχή.

Τέσσερα γράμματα. «Αρχή». Πέντε γράμματα: «Θηρίο».

Όπως ακριβώς λέμε: «Φρίκη».

(We are) the Road Crew*

I

ΣΤΗ ΖΩΗ, όπως και στην τέχνη, μόνο ένα πράγμα μετράει: τα γεγονότα. Για να καταλάβετε τα γεγονότα, αυτά που αφορούν την Εύη, τον Κουρτ και τον Μάρκους και τη νύχτα της 28ης Απριλίου του 1985, είναι απαραίτητο να μάθετε τα πάντα για μένα. Γιατί δεν είναι μόνο το 1985 και η σφαγή στο Μπλέτερμπαχ. Δεν είναι μόνο η Εύη, ο Κουρτ και ο Μάρκους, είναι και ο Σάλιντζερ, η Ανελίζ και η Κλάρα.

Όλα συνδέονται μεταξύ τους.

2

MEXPI ΤΙΣ δεκατέσσερις και είκοσι δύο της 15ης Σεπτεμβρίου του 2013, δηλαδή μέχρι τη στιγμή που το Θηρίο παραλίγο να με σκοτώσει, με είχαν χαρακτηρίσει το πενήντα τοις εκατό ενός ανερχόμενου αστεριού στο πεδίο των ντοκιμαντέρ, πεδίο που περισσότερο από αστέρια τείνει μάλλον να παράγει μικροσκοπικούς μετεωρίτες και καταστροφικούς μετεωρισμούς.

* Τραγούδι των Motorhead. (Σ.τ.Μ.)

Στον Μάικ ΜακΜέλαν, το άλλο πενήντα τοις εκατό του πε-
ρί ου ο λόγος άστρου, άρεσε να λέει ότι αν ήμασταν διάπτοντες
αστέρες σε τροχιά σύγκρουσης με τον πλανήτη ονόματι Ολική
Αποτυχία, θα είχαμε το πλεονέκτημα να χαθούμε μέσα στην ανα-
λαμπή που επιφυλάσσεται στους ήρωες. Μετά την τρίτη μπίρα
δήλωνα ότι συμφωνούσα μαζί του. Αν μη τι άλλο, ήταν μια εξαι-
ρετική δικαιολογία για πρόποση.

Ο Μάικ δεν ήταν μόνο συνεταίρος μου, αλλά και ο καλύτε-
ρος φίλος που μπορεί να έχει κάποιος. Εκνευριστικός, επηρμέ-
νος, εγωκεντρικός σαν μαύρη τρύπα κι ακόμα περισσότερο, εμ-
μονικός σε αφόρητο βαθμό και προικισμένος με την ικανότητα
να συγκεντρώνεται στο αποκλειστικό θέμα ενός καναρινιού υπό
την επήρεια αμφεταμίνης. Ήταν όμως και ο μοναδικός πραγμα-
τικός καλλιτέχνης που γνώρισα ποτέ.

Την εποχή που δεν ήμασταν παρά το λιγότερο κουλ ντουέ-
το ημιταλέντων ολόκληρης της Ακαδημίας Κινηματογράφου της
Νέας Υόρκης (Τμήμα Σκηνοθεσίας ο Μάικ, Σεναρίου ο υπο-
φαινόμενος), ο Μάικ κατάλαβε ότι αν ακολουθούσαμε τις χολι-
γουντιανές φιλοδοξίες μας, θα καταλήγαμε με τον κώλο μαύρο
από τις κλοτσιές, ξινισμένοι και φλύαροι σαν τον καταραμένο
καθηγητή «Λέγετέ με Τζέρι» Καλχούν, τον πρώην χίτη που πε-
ρισσότερο απ' όλους το είχε απολαύσει υποβάλλοντας σε μαρ-
τύριο τις πρώτες μας δειλές δημιουργίες.

Ήταν πράγματι μια μαγική στιγμή. Μια έμπνευση που θα
άλλαζε την πορεία της ζωής μας. Ίσως λιγότερο επικό από μια
ταινία του Σαμ Πέκινπα («Πάμε να πεθάνουμε», λέει ο Γουί-
λιαμ Χόλντεν στην *Άγρια συμμορία*, κι ο Έρνεστ Μποργκνάν
του απαντάει: «Γιατί όχι;») μια και όταν συνέβη, βρισκόμασταν
να τσιμπάμε τηγανητές πατάτες σ' ένα Μακντόναλντ με το ηθι-
κό στο πάτωμα και την έκφραση του κοπαδιού που κατευθύνε-
ται προς τη δοξασμένη λεωφόρο του βασιλείου των χάμπουρ-
γκερ, εν πάση περιπτώσει όμως ανεπανάληπτη. Πιστέψτε με.

«Να πάει να γαμηθεί το Χόλιγουντ, Σάλιντζερ», είπε ο Μάικ.

«Ο κόσμος διψάει για πραγματικότητα, όχι για οπτικά εφέ. Ο μόνος τρόπος που έχουμε για να σερφάρουμε σ' αυτό το γαμημένο *Zeitgeist** είναι να εγκαταλείψουμε τη μυθοπλασία και να αφοσιωθούμε στην αγαπημένη, παλιά, στέρεη πραγματικότητα. Εκατό τοις εκατό εγγύηση».

Σήκωσα το ένα φρύδι. «*Zeitgeist*;»

«Εσύ είσαι ο Γερμαναράς, συνάδελφε».

Η μητέρα μου ήταν γερμανικής καταγωγής, αλλά δεν πείραζε, απείχα έτη φωτός από το να νιώσω ότι ο Μάικ με έβλεπε σαν ξένο. Στο κάτω κάτω, εγώ είχα γεννηθεί στο Μπρούκλιν κι εκείνος στο γαμημένο Μίντγουεστ.

Αφήνοντας στην άκρη τη γενεαλογία μας, αυτό που ο Μάικ ήθελε να πει εκείνο τον υγρό Νοέμβρη τόσα χρόνια πριν ήταν ότι θα έπρεπε να πετάξω τα (άθλια) σενάρια μου και ν' αρχίσω να γυρίζω μαζί του ντοκιμαντέρ. Να δουλέψω με διευρυμένες στιγμές που θα μετατρέπονταν σε μιαν αφήγηση η οποία θα κυλούσε ομαλά από το σημείο άλφα μέχρι το σημείο ωμέγα, σύμφωνα με το ευαγγέλιο του μακαρίτη Βλαντιμίρ Γιακόβλεβιτς Προπ (ενός τύπου που ήταν για τις ιστορίες ό,τι ο Τζιμ Μόρισον για την παράνοια).

Σκέτο μπέρδεμα.

«Μάικ», ξεφύσηξα, «υπάρχει μόνο μια κατηγορία ανθρώπων που είναι χειρότεροι από αυτούς που θέλουν να κάνουν καριέρα στον κινηματογράφο: οι ντοκιμαντερίστες. Έχουν συλλογές του *National Geographic* από το 1800. Πολλοί από αυτούς έχουν προγόνους που πέθαναν αναζητώντας τις πηγές του Νείλου. Έχουν τατουάζ και στον λαιμό κασμιρένια εσάρπα. Δηλαδή: είναι μαλάκες, αλλά μαλάκες φιλελεύθεροι, και γι' αυτό νιώθουν ότι έχουν πάρει άφεση για κάθε αμαρτία. Τελευταίο, αλλά όχι και λιγότερο σημαντικό: έχουν οικογένειες πάμπλουτες

* Πνεύμα των καιρών. (Σ.τ.Μ.)

που χρηματοδοτούν τα διάφορα σαφάρι τους ανά τον κόσμο».

«Σάλιντζερ, μερικές φορές είσαι πραγματικά, πραγματικά...» ο Μάικ κούνησε το κεφάλι του. «Ας το αφήσουμε όμως και άκουσέ με. Μας χρειάζεται ένα θέμα. Ένα θέμα δυνατό για ντοκιμαντέρ που θα τινάξει την μπάνκα στον αέρα. Κάτι που οι άνθρωποι να το ξέρουν ήδη, κάτι οικείο, αλλά που εμείς οι δύο θα το δείξουμε με έναν τρόπο αλλιώτικο, διαφορετικό από το πώς το έχουν δει μέχρι τώρα. Στύψε το μυαλό σου, σκέψου και...»

Είτε το πιστεύετε είτε όχι, εκείνη τη στιγμή ήταν που ένας περιπού ασήμαντος και ένας ασήμαντος ανακάλυψαν ότι μπορούσαν να μετατρέψουν σε χρυσή άμαξα την πιο περιεργή κολοκύθα. Γιατί είναι αλήθεια: το είχα.

Δεν ξέρω πώς και δεν ξέρω το γιατί, αλλά ενώ ο Μάικ με κοίταζε μ' εκείνη τη φάτσα σαν σίριαλ κίλερ, κι ενώ στο μυαλό μου στριμώχνονταν ένα εκατομμύριο λόγοι για να αρνηθώ αυτή την πρόταση, ένιωσα ένα τεράστιο κλικ να εκρηγνύται στον εγκέφαλό μου. Μια ιδέα παράλογη. Τρελή. Φαινή. Μια ιδέα τόσο ανόητη, που κινδύνευε να λειτουργήσει καταραμένα καλά.

Τι υπήρχε πιο ισχυρό, πιο σέξι και πιο γεμάτο ηλεκτρισμό από το ροκ εντ ρολ;

Ήταν θρησκεία για εκατομμύρια ανθρώπους. Μια καμτσικιά ενέργειας που έκλεινε το χάσμα των γενεών. Δεν υπήρχε ψυχή σ' αυτό τον πλανήτη που να μην είχε ακούσει να μιλάνε για τον Elvis, τον Hendrix, τους Rolling Stones, τους Nirvana, τους Metallica, κι όλο αυτό το λαμπερό καραβάνι της μοναδικής πραγματικής επανάστασης του 20ού αιώνα.

Εύκολο, έτσι δεν είναι;

Όχι.

Γιατί το ροκ ήταν επίσης μεγάλосωμοι μπόντι μπλιντερ ντυμένοι στα μαύρα, όμοιοι με δίφυλλες ντουλάπες και με το βλέμμα σαν πίτμπουλ, που πληρώνονταν για να κρατάνε μακριά τους εξυπνάκηδες σαν κι εμάς. Πράγμα που θα το έκαναν ευχαρίστως ακόμα και δωρεάν.

Την πρώτη φορά που δοκιμάσαμε να θέσουμε σε εφαρμογή την ιδέα μας (ο Bruce Springsteen σε μια προθέρμανση πριν από μια περιοδεία, σ' ένα μαγαζί κάτω στο Βίλατζ), τη γλίτωσα με μερικές σπρωξιές και κάμποσες μελανιές. Ο Μάικ τα πήγε χειρότερα. Το μισό του πρόσωπο έμοιαζε με τη σημαία της Σκοτίας. Το κερασάκι στην τούρτα: παρά τρίχα γλιτώσαμε την καταγγελία. Μετά τον Springsteen ακολούθησε η συναυλία των White Stripes, του Michael Stipe, των Red Hot Chili Peppers, του Neil Young και των Black Eyed Peas, που εκείνη την εποχή βρίσκονταν στο απόγειο της δόξας τους.

Καταφέραμε να συγκεντρώσουμε αρκετές μελανιές κι ελάχιστο υλικό. Ο πειρασμός να τα παρατήσουμε ήταν μεγάλος.

Τότε ο θεός του ροκ κοίταξε προς το μέρος μας, είδε τις αξιοθρήνητες προσπάθειές μας να τον τιμήσουμε και με καλόβολο βλέμμα μάς έδειξε τον δρόμο της επιτυχίας.

3

ΣΤΑ ΜΕΣΑ του Απριλίου κατάφερα να κλείσω ένα διπλό συμβόλαιο για το στήσιμο ενός πάγκου στο Μπάτερι Παρκ. Όχι για ένα οποιοδήποτε συγκρότημα, αλλά για το πιο αντιφατικό, διαβολικό και συκοφαντημένο συγκρότημα όλων των εποχών. Κυρίες και κύριοι: οι Kiss!

Δουλέψαμε σαν ευσυνείδητα εργατικά μυρμήγκια και στη συνέχεια, ενώ όλο το συνεργείο έφευγε, εμείς κρυφτήκαμε σ' ένα σωρό με σκουπίδια. Σιωπηλοί σαν ελεύθεροι σκοπευτές. Όταν έφτασαν οι πρώτες μαύρες λιμουζίνες, ο Μάικ πάτησε το Rec. Βρισκόμασταν στον έβδομο ουρανό. Ήταν η μεγάλη μας ευκαιρία. Και φυσικά όλα εξελίχτηκαν πολύ γρήγορα.

Ο Gene Simmons ξεμπούκαρε από μια λιμουζίνα που είχε μήκος υπερωκεάνιου, τεντώθηκε κι έδωσε διαταγή στους λακέδες του να λύσουν το λουρί του λατρεμένου του τετράποδου.

Με το που ελευθερώθηκε, το λευκό και τρομερό κανισάκι με τη διαβολική έκφραση άρχισε να γαβγίζει προς το μέρος μας σαν τα κυνηγόσκυλα της κόλασης που έχει τραγουδήσει ο Robert Johnson («*And the day keeps on reminding me, there's a hellhound on my trail. Hellhound on my trail, hellhound on my trail*»). Με δυο πηδήματα, το βρομόσκυλο βρέθηκε πάνω μου. Το καταραμένο σημάδευε κατευθείαν τη σφαγίτιδα. Η τριχωτή μπάλα ήθελε να με σκοτώσει.

Ούρλιαξα.

Και τότε, περίπου δώδεκα χιλιάδες μούτρα που θα ήταν ό,τι έπρεπε για το Hall of Fame των μαχαιροβγάλτηδων, μας άρπαξαν, μας άρχισαν στις κλοτσιές, μας έδειραν και μας έσυραν προς την έξοδο, με την πρόθεση –γρούλιζαν– να μας ρίξουν για τροφή στους καρχαρίες. Δεν το έκαναν. Μας άφησαν δαρμένους, αποκαρδιωμένους και εξαντλημένους σ' ένα παγκάκι ανάμεσα σε σωρούς σκουπιδιών, να αναλογιζόμαστε την κατάστασή μας που ήταν αντίστοιχη με του Γουίλ Ε. Κογιότ. Μείναμε εκεί, ανήμποροι να δεχτούμε την ήττα, ακούγοντας τον αντίλαλο της συνανυλίας που σιγά σιγά έσβηνε. Αφού τελείωσαν τα μπιζ, ακολουθήσαμε με το βλέμμα το πλήθος να αραιώνει, κι ακριβώς ενώ ήμασταν έτοιμοι να γυρίσουμε στην τρώγλη μας, όταν κάτι χοντροί τύποι με γένια σαν των Αγγέλων της Κόλασης και φάτσες κατάδικων άρχισαν να φορτώνουν κιβώτια και ενισχυτές στα φορητά του συγκροτήματος, εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή, ο θεός του ροκ έσκασε μύτη από τη Βαλχάλα και μου έδειξε τον δρόμο.

«Μάικ», ψιθύρισα, «τα κάναμε όλα λάθος. Αν θέλουμε να κάνουμε ένα ντοκιμαντέρ για το ροκ, το πραγματικό ροκ, πρέπει να γυρίσουμε την κάμερα προς την άλλη πλευρά του πάγκου. Στην άλλη πλευρά, συνέταιρε. Αυτοί οι τύποι είναι το πραγματικό ροκ. Και», πρόσθεσα κλείνοντας το μάτι, «δεν έχουν και κοπιράιτ».

Αυτοί οι τύποι.

Οι *roadies*, αυτοί που κάνουν τη βρόμικη δουλειά. Αυτοί που φορτώνουν τις νταλίκες, που τις οδηγούν από τη μια άκρη της

χώρας στην άλλη, τις ξεφορτώνουν, στήνουν το πάλκο, ετοιμάζουν τον εξοπλισμό, περιμένουν το τέλος της παράστασης με τα μπράτσα σταυρωμένα και πάλι, όπως λέει και το ποίημα: «Κι έχω να κάνω δρόμο ωσότου κοιμηθώ».*

Ω, ναι.

Αφήστε με να το πω, ο Μάικ ήταν *απίστευτος*. Οι κολακείες του και τα οράματα γεμάτα λεφτά και δωρεάν διαφήμιση έπεισαν έναν εξαιρετικά βαριεστημένο ταξιδιωτικό πράκτορα να μας δώσει την άδεια να κάνουμε μερικές λήψεις. Οι *roadies*, καθόλου συνηθισμένοι σε όλο αυτό το ενδιαφέρον, μας πήραν υπό την προστασία τους. Και όχι μόνο: αυτοί οι γενειοφόροι έπεισαν μανάτζερ και δικηγόρους να μας επιτρέψουν να τους ακολουθήσουμε (εκείνους, όχι το συγκρότημα – κι αυτό ήταν το δέλεαρ που τους έπεισε πραγματικά) σε όλη τη διάρκεια της τουρνέ.

Έτσι γεννήθηκε το *Γεννημένοι για ιδρώτα: Road Crew, η σκοτεινή πλευρά του ροκ εντ ρολ*.

Μας βγήκε ο κώλος, πιστέψτε με. Έξι εβδομάδες γεμάτες τρέλα, ημικρανίες, μεθύσια με κούραση και ιδρώτα, στο τέλος των οποίων είχαμε καταστρέψει δυο τηλεκάμερες, είχαμε αρπάξει κάμποσες τροφικές δηλητηριάσεις, μια θλάση στον αστράγαλο (είχα σκαρφαλώσει στη στέγη ενός τροχόσπιτου που αποδείχθηκε λεπτεπίλεπτο σαν μπισκότο για το τσάι – ήμουν νηφάλιος, το ορκίζομαι) κι είχα μάθει δώδεκα διαφορετικούς τρόπους για να προφέρω το *fuck you*.

Το μοντάζ κράτησε ένα ολόκληρο καλοκαίρι με σαράντα βαθμούς χωρίς κλιματιστικό, που το περάσαμε μαρτυρικά μπροστά σε μια οθόνη που έλιωνε και στις αρχές Σεπτεμβρίου του 2003 (χρονιά μαγική, αν υπήρξε ποτέ κάτι τέτοιο), όχι μόνο είχαμε τελειώσει το ντοκιμαντέρ μας, αλλά ήμασταν και ικανοποιημέ-

* Ρόμπερτ Φρόστ: «Σταματώντας στο δάσος ένα χιονισμένο βράδυ», μτφρ. Μελισσάνθη. (Σ.τ.Μ.)

νοι. Το δείξαμε σε έναν παραγωγό ονόματι Σμιθ που μας είχε παραχωρήσει με βαριά καρδιά πέντε λεπτά, πέντε! Το πιστεύετε; Τρία ήταν αρκετά.

«Ένα *factual*», αποφάνθηκε ο μίστερ Σμιθ, αυτοκράτορας του Δικτύου. «Δώδεκα επεισόδια. Είκοσι πέντε λεπτά το καθένα. Το θέλω για τις αρχές Νοέμβρη. Μπορείτε να τα καταφέρετε;»

Χαμόγελα και χειραψίες. Στο τέλος, ένα βρομερό λεωφορείο μάς γύρισε σπίτι. Έκθαμβοι και κάπως σαστισμένοι κοιτάξαμε στη Wikipedia τι διάβολο είναι το *factual*. Η απάντηση ήταν: κάτι ανάμεσα σε σίριαλ και ντοκιμαντέρ. Με άλλα λόγια, είχαμε λιγότερο από δυο μήνες καιρό για να τα μοντάρουμε όλα από την αρχή και να φτιάξουμε το *factual* μας. Αδύνατον;

Δεν παίζουμε.

Την πρώτη Δεκεμβρίου εκείνης της χρονιάς το *Road Crew* βγήκε στον αέρα. Και ήταν ένας θρίαμβος από κοινοποιήσεις.

Ξαφνικά, βρεθήκαμε στο στόμα όλων. Ο καθηγητής Καλχούν μας έβγαλε φωτογραφία τη στιγμή που μας παρέδιδε κάτι που έμοιαζε με εξάμβλωμα βγαλμένο απ' τα χέρια του Νταλί, που όμως ήταν ένα βραβείο με το οποίο τιμούσαν τους εξαιρετικούς σπουδαστές. Υπογραμμίζω: εξαιρετικούς. Τα μπλογκ μιλούσαν για το *Road Crew*, οι εφημερίδες μιλούσαν για το *Road Crew*. Το MTV έκανε μια ειδική παρουσίαση από τον Ozzy Osbourne, ο οποίος, προς μεγάλη δυσφορία του Μάικ, δεν έφαγε ούτε μια νυχτερίδα.

Πάντως, δεν ήταν όλα ρόδινα.

Η Μάντι Γκρέιντι του *New Yorker* μας έκανε κομματάκια μ' ένα τσεκούρι ελάχιστα ακονισμένο. Ένα άρθρο πέντε χιλιάδων λέξεων πάνω στο οποίο συλλογίζονται για μήνες. Σύμφωνα με το *GQ*, ήμασταν μισογύνηδες. Σύμφωνα με το *Life*, ήμασταν δυο μισάνθρωποι. Σύμφωνα με το *Vogue*, ενσαρκώναμε την εκδίκηση της γενιάς χ. Κι αυτό μας πλήγωσε πραγματικά θανάσιμα.

Μερικοί φύτουλες του Δικτύου άρχισαν να μας επιτίθενται με πάθος για τη δουλειά μας, με τέτοια φλυαρία και σχολαστικότητα, που έκαναν σκόνη ακόμα και την *Britannica*.

Πάντα στο ίντερνετ, λίκνο της εικονικής δημοκρατίας του κώλου, άρχισαν να κυκλοφορούν φήμες μεταξύ γελοίου και ανησυχητικού. Σύμφωνα με τους καλά πληροφορημένους, ο Μάικ κι εγώ κάναμε χρήση ηρωίνης, σπίντμπολ, κοκαΐνης, αμφεταμινών. Οι *roadies* μας απέδιδαν όλα τα αμαρτήματα που χαρακτηρίζαν τα Σόδομα. Κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων, ο ένας από μας ήταν νεκρός («Μάικ, εδώ λέει ότι πέθανες». «Εδώ λέει ότι ο ένας απ' τους δυο μας είναι νεκρός, γιατί λοιπόν να είμαι εγώ αυτός;») «Συνέταιρε, έχεις ρίξει καμιά ματιά στη φάτσα σου;»)

Το αγαπημένο μου όμως ήταν αυτό: είχαμε αφήσει έγκυο μια γκρουπί ονόματι Παμ (Το έχετε προσέξει; Τις γκρούπι τις λένε πάντα Παμ) και την είχαμε αναγκάσει να το ρίξει στη διάρκεια μιας σατανιστικής τελετής που μας την είχε διδάξει ο Τζίμι Πέιτζ.

Τον Μάρτιο της επόμενης χρονιάς, το 2004, ο μίστερ Σμιθ μας έδωσε να υπογράψουμε ένα συμβόλαιο για μια δεύτερη σεζόν του *Road Crew*. Είχαμε τον κόσμο στα χέρια μας. Στη συνέχεια, λίγο πριν ξεκινήσουμε για τα γυρίσματα, συνέβη κάτι που προκάλεσε έκπληξη σε όλους, πρώτο και καλύτερο εμένα.

Ερωτεύτηκα.

4

ΟΣΟ ΚΙ αν φαίνεται περίεργο, όλα οφείλονταν στον «Λέγετέ με Τζέρι» Καλχούν. Οργάνωσε μια ειδική προβολή του πρώτου επεισοδίου του *Road Crew*, που την ακολούθησε το αναπόφευκτο ντιμπέιτ για χάρη των σπουδαστών του. Η λέξη «ντιμπέιτ» βρομούσε παγίδα, όμως ο Μάικ (ίσως έλπιζε να πάρει εκδίκηση από τον παλιό μας καθηγητή κι από τον κόσμο ολόκληρο) είχε επιμείνει να δεχτούμε, κι εγώ περιορίστηκα να τον ακολουθήσω, όπως έκανα πάντα, όταν στο μυαλό του Μάικ καρφώνονταν κάποια πράγματα.

Το πλάσμα που σημάδεψε και βρήκε ακριβώς την καρδιά μου,

βρισκόταν στην τρίτη σειρά, μισοκρυμμένη πίσω από έναν τύπο γύρω στα εκατόν πενήντα κιλά και με το βλέμμα αλά Μαρκ Τσάπμαν (ένας θαυμαστής της μπλογκόσφαιρας, φαντάστηκα αμέσως) στην τρομακτική Αίθουσα 13 του Καλχούν, αυτή που μερικοί σπουδαστές της Ακαδημίας Κινηματογράφου της Νέας Υόρκης αποκαλούσαν «Fight Club».

Στο τέλος της προβολής, ο χοντρός ήταν ο πρώτος που θέλησε να πει τη γνώμη του. Αυτό που είπε στα τριάντα πέντε λεπτά διάλεξης, μπορεί να συνοψιστεί ως εξής: «Σκατά εδώ, σκατά εκεί, σκατά παντού!» Στη συνέχεια, ικανοποιημένος, σκούπισε τα σάλια του, κάθισε και σταύρωσε τα μπράτσα του με μια προκλητική έκφραση στο όμοιο με πίτσα πρόσωπό του.

Ετοιμαζόμουν να του πετάξω στα μούτρα μια μεγάλη (τεράστια) σειρά από ελάχιστα πολιτικά ορθές απόψεις σχετικά με τους χοντρούς φαντασμένους, όταν συνέβη το αδιανόητο.

Η ξανθιά κοπέλα ζήτησε τον λόγο και ο Καλχούν, ανακουφισμένος, της τον έδωσε. Εκείνη σηκώθηκε (ήταν πραγματικά χαριτωμένη) και είπε με έντονη γερμανική προφορά: «Θα ήθελα να σας ρωτήσω. Ποια είναι η ακριβής λέξη για “Neid”*;»

Ξέσπασα σε γέλια κι ευχαρίστησα μέσα μου την αγαπημένη μου *Mutti*** που επέμενε να μου μάθει τη μητρική της γλώσσα. Ξαφνικά, εκείνες τις ώρες που είχα περάσει μαστιγώνοντας τη γλώσσα μου πάνω στα δόντια μου, ρουφώντας φωνήεντα και στριφογυρίζοντας τα ρο σαν να είχα στο στόμα έναν κολλημένο ανεμιστήρα, τις έβλεπα πια κάτω από άλλο πρίσμα.

«Mein liebes Fräulein»***, άρχισα, απολαμβάνοντας τον όμοιο με άνοιγμα σαμπάνιας ήχο που μου προκάλεσαν τα κατάπληκτα μάτια εκείνων των ξαναμμένων σπουδαστών (συμπεριλαμβανομένου του χοντρού).

* Ζήλια, φθόνος. (Σ.τ.Μ.)

** Μαμά. (Σ.τ.Μ.)

*** Αγαπητή μου δεσποινίς. (Σ.τ.Μ.)

«Sie sollten nicht fragen, wie wir “Neid” sagen, sondern wie wir “Idiot” sagen».

Αγαπητή μου δεσποινίς, δε χρειάζεται να ρωτάτε πώς λέμε τη λέξη «φθόνος», αλλά πώς λέμε τη λέξη «ηλίθιος».

Την έλεγαν Ανελίζ.

Ήταν δεκαεννιά χρονών και βρισκόταν εδώ κι ένα μήνα στις ΗΠΑ για ένα σταζ. Η Ανελίζ δεν ήταν ούτε Γερμανίδα ούτε Αυστριακή, ούτε καν Ελβετίδα. Καταγόταν από μια μικροσκοπική επαρχία της βόρειας Ιταλίας όπου το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού μιλάει γερμανικά: Άλτο Άντιτζε/Νότιο Τιρόλο, το όνομα αυτού του περιέρου μέρους.

Το βράδυ πριν από την αναχώρηση για την τουρνέ κάναμε έρωτα, ενώ στο βάθος ο Springsteen έπαιζε το *Nebraska*, κι αυτό με συμφίλωσε κάπως με το Αφεντικό. Το επόμενο πρωινό ήταν δύσκολο. Σκεφτόμουν πως δε θα την ξανάβλεπα. Δεν έγινε όμως έτσι. Η γλυκιά μου Ανελίζ, γεννημένη στις Άλπεις, σε απόσταση οκτώ χιλιάδων χιλιομέτρων από το Μεγάλο Μήλο, μετέτρεψε το σταζ σε φοιτητική άδεια. Το ξέρω ότι φαίνεται τρελό, αλλά πρέπει να με πιστέψετε. Με αγαπούσε και την αγαπούσα κι εγώ. Το 2007, ενώ ο Μάικ κι εγώ ετοιμαζόμασταν να γυρίσουμε τον τρίτο (και τελευταίο, όπως είχαμε υποσχεθεί) κύκλο του *Road Crew*, σ' ένα μικρό εστιατόριο του Hell's Kitchen*, ζήτησα από την Ανελίζ να με παντρευτεί. Δέχτηκε με τέτοιο ενθουσιασμό, που με ελάχιστη αρρενωπότητα ξέσπασα σε δάκρυα.

Τι περισσότερο θα μπορούσα να επιθυμήσω;

Το 2008.

Το 2008, ενώ ο Μάικ κι εγώ, εξαντλημένοι, κάναμε ένα διάλειμμα, αφού βγήκε στον αέρα η τρίτη σεζόν του *fuck-tual* μας, μια γλυκιά μαγιάτικη μέρα, σε μια κλινική του Νιου Τζέρσεϊ βυθισμένη στο πράσινο, γεννήθηκε η Κλάρα, η κόρη μου. Κι έτσι

* Συνοικία της Νέας Υόρκης. (Σ.τ.Ε.)

λοιπόν: μυρωδάτα βουνά από πάνες βρακάκια, αλεσμένες τροφές να διακοσμούν ρούχα και τοίχους, αλλά κυρίως ώρες ατέλειωτες παρατηρώντας την Κλάρα που μάθαινε τον κόσμο. Και πώς να ξεχάσω τις επισκέψεις του Μάικ με την εκάστοτε αρραβωνιαστικιά του (διαρκούσαν από δύο έως τέσσερις εβδομάδες, με ανώτατο όριο τον ενάμιση μήνα, αλλά σ' αυτή την περίπτωση επρόκειτο για τη Μις Ιούλιος), επισκέψεις στις οποίες προσπαθούσε με κάθε τρόπο να μάθει στην κόρη μου το όνομά του, προτού ακόμα η Κλάρα μάθει να προσφέρει τη λέξη «μπαμπά»;

Το καλοκαίρι του 2009 γνώρισα τους γονείς της Ανελίζ, τον Βέρνερ και τη Χέρτα Μάιερ. Δεν ξέραμε ότι η «κούραση» με την οποία η Χέρτα δικαιολογούσε τις ζαλάδες και τη χλομάδα της ήταν μια πολύ προχωρημένη μετάσταση. Πέθανε ύστερα από λίγους μήνες, στο τέλος της χρονιάς. Η Ανελίζ δε θέλησε να τη συνοδέψω στην κηδεία.

Το 2010 και το 2011 ήταν χρονιές υπέροχες και απογοητευτικές. Υπέροχες: η Κλάρα που σκαρφαλώνει παντού, η Κλάρα που ρωτάει «τι είναι αυτό;» σε τρεις διαφορετικές γλώσσες (την τρίτη, τα ιταλικά, η Ανελίζ τη μάθαινε και σ' εμένα και τα πήγαινα καλά, ήμουν ένας μαθητής που είχε για κίνητρο μια πολύ σέξι δασκάλα). Η Κλάρα που απλώς μεγάλωνε. Απογοητευτικές; Φυσικά. Γιατί αφού υποβάλαμε στον μίστερ Σμιθ περίπου εκατό χιλιάδες διαφορετικές προτάσεις (τις αρνήθηκε όλες) στο τέλος του 2011, αρχίσαμε τα γυρίσματα του τέταρτου κύκλου του *Road Crew*. Αυτού που είχαμε ορκιστεί πως δε θα γυρίζαμε με τίποτα.

Πήγαν όλα στραβά, η μαγεία είχε χαθεί και το ξέραμε. Η τέταρτη σεζόν της σειράς είναι ένας μακρύς, όλος θλίψη θρήνος σχετικά με το τέλος μιας εποχής. Όμως το κοινό, όπως γενιές επί γενεών σεναριογράφων γνωρίζουν, λατρεύει να νιώθει θλίψη. Τα share ήταν καλύτερα από τους τρεις προηγούμενους κύκλους. Ακόμα και ο *New Yorker* μας ύμνησε, μιλώντας για την «αφήγηση με ανοιχτά μάτια ενός ονείρου που γίνεται συντρίμμι».

Έτσι, ο Μάικ κι εγώ βρεθήκαμε ξεθεωμένοι, απαθείς. Σε κα-

τάθλιψη. Η δουλειά που θεωρούσαμε τη χειρότερη της καριέρας μας δεχόταν ύμνους ακόμα κι από κείνους που πριν από λίγο καιρό μάς φέρονταν σαν να ήμασταν χολεριασμένοι. Οπότε, τον Δεκέμβρη του 2012 δέχτηκα την πρόταση της Ανελίζ. Να περάσουμε μερικούς μήνες στο χωριό της, ένα σημαδάκι στον χώρο που λέγεται Ζίμπενχουχ. Άλτο Άντζιτζε, Νότιο Τιρόλο, Ιταλία. Μακριά απ' όλα και από όλους.

Μια καλή ιδέα.

Οι ήρωες του βουνού

I

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ που μου είχε δείξει η Ανελίζ από το Ζίμπεν-χουχ δεν απέδιδαν την ομορφιά αυτού του μικρού χωριού, σκαρφαλωμένου σ' ένα υψόμετρο χιλίων τετρακοσίων μέτρων. Είναι αλήθεια, τα παράθυρα με τα γεράνια ήταν τα ίδια, τα στενά δρομάκια για να κρατάνε τη ζέστη κι αυτά ίδια. Τα χιονισμένα βουνά και το γύρω δάσος; Σαν καρτ ποστάλ. Στην πραγματικότητα όμως όλα ήταν... διαφορετικά.

Ένα μέρος μαγικό.

Μου άρεσε η εκκλησούλα με γύρω της το νεκροταφείο, που δε σου έφερνε στο μυαλό τον θάνατο αλλά την αιώνια ανάπαυση των προσευχών. Μου άρεσαν οι μυτερές στέγες των σπιτιών, τα καλοφροντισμένα παρτέρια, οι δρόμοι χωρίς σκασίματα, μου άρεσε η πότε πότε ακατανόητη διάλεκτος που παραμόρφωνε τη γλώσσα της μητέρας μου (και σε τελευταία ανάλυση της παιδικής μου ηλικίας) σε μια *dialekt* κακόηχη και χυδαία.

Μου άρεσε μέχρι και το Despar* που λαγοκοιμόταν σ' ένα πλάτωμα που το είχε καταλάβει με τη βία η βλάστηση, το μπλέξιμο των επαρχιακών και εθνικών δρόμων, έτσι όπως μου άρε-

* Αλυσίδα σούπερ μάρκετ. (Σ.τ.Μ.)

σαν τα μονοπάτια για τα μουλάρια μισοθαμμένα μέσα στα δάση με τις οξιές, τις φτέρες και τα κόκκινα έλατα.

Μου άρεσε η έκφραση της γυναίκας μου κάθε φορά που μου έδειχνε κάτι καινούργιο. Ένα χαμόγελο το οποίο την έκανε να μοιάζει με το κοριτσάκι που, φανταζόμουν, έτρεχε σ' εκείνα τα δάση, έπαιζε χιονοπόλεμο, περπατούσε σ' εκείνους τους δρόμους και που αργότερα, έχοντας πια μεγαλώσει, είχε περάσει τον ωκεανό για να φτάσει στην αγκαλιά μου.

Τι άλλο;

Μου άρεσε το σπεκ*, ιδιαίτερα το μεστωμένο, που ο πεθερός μου έφερνε στο σπίτι χωρίς ποτέ να αποκαλύπτει την προέλευση αυτής της λιχουδιάς –σίγουρα όχι από κείνα που αποκαλούσε «μαγαζιά για τουρίστες»– και τα κνέντελ** μαγειρεμένα με τουλάχιστον καμιά σαρανταριά διαφορετικούς τρόπους. Καταβρόχθιζα τάρτες, στρούντελ κι ένα σωρό άλλα πράγματα. Πήρα τέσσερα ξεδιάντροπα κιλά και δεν αισθάνθηκα καθόλου τύψεις.

Το σπίτι όπου μέναμε ήταν ιδιοκτησία του Βέρνερ, του πατέρα της Ανελίζ. Βρισκόταν στα δυτικά σύνορα του Ζίμπενχουχ (αν δεχτούμε ότι ένα χωριό με επτακόσιους κατοίκους μπορεί να έχει σύνορα), στο σημείο όπου το βουνό ανηφορίζει για να αγγίξει τον ουρανό. Στον επάνω όροφο υπήρχαν δυο κρεβατοκάμαρες, ένα μικρό γραφείο κι ένα μπάνιο. Στο ισόγειο η κουζίνα, η αποθήκη κι αυτό που η Ανελίζ αποκαλούσε σαλόνι, μολονότι η λέξη μείωνε εκείνο το δωμάτιο. Ήταν τεράστιο, μ' ένα τραπέζι στο κέντρο και έπιπλα από ξύλο οξιάς και ελβετικό πεύκο που ο Βέρνερ τα είχε φτιάξει με τα χέρια του. Το φως έμπαινε από δυο μεγάλα παράθυρα που έβλεπαν σ' ένα λιβάδι και ήδη από την πρώτη μέρα έβαλα μπροστά τους μια πολυθρόνα για να

* Προσούτο αυτής της περιοχής ελαφρώς καπνιστό και δίχως κόκαλο. (Σ.τ.Ε.)

** Ή κανέντελ: μπαλίτσες ψωμιού γεμιστές με σπεκ ή τυρί και βρασμένες σε ζωμό κρέατος. (Σ.τ.Ε.)

απολαμβάνω το τοπίο –τα βουνά και το πράσινο (όταν φτάσαμε ήταν καλυμμένα μ' ένα συμπαγές στρώμα χιονιού)– που το ένιωθα να τρुπώνει μέσα μου.

Καθόμουν σ' εκείνη την πολυθρόνα, όταν στις 25 Φεβρουαρίου είδα το ελικόπτερο να σκίζει τον ουρανό πάνω από το Ζίμπενχουχ. Ήταν βαμμένο κόκκινο της φωτιάς. Το σκεφτόμουν όλη τη νύχτα. Στις 26 Φεβρουαρίου το ελικόπτερο είχε μεταμορφωθεί μέσα μου σε ιδέα.

Μια έμμονη ιδέα.

Στις 27 κατάλαβα ότι έπρεπε να μιλήσω γι' αυτό σε κάποιον. Κάποιον που να ήξερε. Κάποιον που θα καταλάβαινε.

Στις 28 το έκανα.

2

Ο ΒΕΡΝΕΡ ΜΑΪΕΡ έμενε λίγα χιλιόμετρα μακριά από μας, σε ένα μέρος με ελάχιστες ανέσεις, που οι ντόπιοι το ονόμαζαν Βελσμπόντεν.

Ήταν ένας άνδρας σοβαρός που χαμογελούσε ελάχιστα (ένα μαγικό που το πετύχαινε εύκολα μόνο η Κλάρα), μαλλιά κάτασπρα, αραιά στους κροτάφους, μάτια διαπεραστικά μ' ένα χρώμα γαλάζιο που έκλινε προς το γκριζό, σουβλερή μύτη και ρυτίδες βαθιές σαν ουλές.

Πλησίαζε τα ογδόντα με μια λαμπρή φυσική κατάσταση και τον βρήκα να κόβει ξύλα φορώντας πουκάμισο, μολονότι η θερμοκρασία ήταν λίγο κάτω από το μηδέν.

Μόλις με είδε να πλησιάζω, ακούμπησε το τσεκούρι σε ένα στήριγμα και με χαιρέτησε. Έσβησα τη μηχανή και κατέβηκα. Ο αέρας ήταν παγωμένος, καθαρός. Πήρα βαθιά ανάσα.

«Κι άλλα ξύλα, Βέρνερ;»

Μου άπλωσε το χέρι. «Ποτέ δεν είναι αρκετά. Και το κρύο σε κρατάει νέο. Θέλεις έναν καφέ;»

Μπήκαμε.

Έβγαλα το μπουφάν και τον σκούφο μου και κάθισα δίπλα στο τζάκι. Κάτω από τη μυρωδιά του καπνού ένιωθες ένα ευχάριστο άρωμα ρητίνης.

Ο Βέρνερ ετοίμασε την καφετιέρα (έκανε τον καφέ όπως οι Ιταλοί με την παραλλαγή του ορεσίβιου: ένα ζουμί μαύρο σαν κατράμι, που σε κρατούσε ξύπνιο για βδομάδες) και κάθισε. Από ένα ντουλάπι έβγαλε ένα τασάκι και μου έκλεισε το μάτι.

Ο Βέρνερ έλεγε πως είχε κόψει το κάπνισμα τη μέρα που η Χέρτα γέννησε την Ανελίζ. Παρ' όλα αυτά, μετά τον θάνατο της γυναίκας του, ίσως από βαριεστιμάρα ή ίσως (όπως υποψιαζόμουν) από νοσταλγία, το είχε ξαναρχίσει. Στα κρυφά, γιατί αν η Ανελίζ τον έβλεπε με τσιγάρο στο στόμα, θα τον έγδερνε. Αν κι ένιωθα ενοχές που τον ενθάρρυνα με την παρέα μου (και τη συννοχή μου), εκείνη τη στιγμή, ενώ ο Βέρνερ άναβε ένα σπίρτο με το νύχι, η εξάρτηση του πεθερού μου από το τσιγάρο με βόλευε. Ξέρετε, δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από λίγο καπνό σε μια κουβέντα μεταξύ ανδρών.

Ξεκίνησα χαλαρά. Ανταλλάξαμε μερικές κοινοτοπίες. Ο καιρός, η Κλάρα, η Ανελίζ, η Νέα Υόρκη. Καπνίσαμε. Ήπιαμε τον καφέ κι ένα ποτήρι νερό του Βελσμπόντεν, για να κόψει κάπως την πικρίλα.

Τελικά, μπήκα στο ψητό.

«Είδα ένα ελικόπτερο», άρχισα. «Κόκκινο».

Το βλέμμα του Βέρνερ με διαπέρασε απ' άκρη σ' άκρη. «Κι αναρωτιέσαι πώς θα φαινόταν στην τηλεόραση, έτσι δεν είναι;» Σωστά.

Εκείνο το ελικόπτερο δε θα τρυπούσε την οθόνη. Θα την έκανε κομμάτια.

Ο Βέρνερ έριξε τη στάχτη του στο πάτωμα. «Είχες ποτέ καμιά απ' αυτές τις ιδέες που σου αλλάζουν τη ζωή;»

Σκέφτηκα τον Μάικ.

Σκέφτηκα την Ανελίζ. Και την Κλάρα.

«Αν δεν είχα, δε θα ήμουν τώρα εδώ», ήταν η απάντησή μου.

«Εγώ ήμουν πιο νέος όταν είχα τη δική μου. Δε γεννηθήκαμε τυχαία, αλλά από ένα πένθος. Δεν είναι ποτέ καλό όταν οι ιδέες γεννιούνται από ένα πένθος, Τζερεμμία. Συμβαίνει όμως και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Οι ιδέες έρχονται, τελεία και παύλα. Άλλοτε φεύγουν και άλλοτε ριζώνουν. Σαν τα φυτά. Και σαν τα φυτά συνεχίζουν να μεγαλώνουν. Έχουν τη δική τους ζωή», ο Βέρνερ σταμάτησε και κοίταξε την καύτρα του τσιγάρου του, πριν το πετάξει στο τζάκι. «Πόσο χρόνο έχεις στη διάθεσή σου, Τζερεμμία;»

«Όσο μας χρειάζεται», απάντησα.

«Nix. Λάθος. Έχεις όσο χρόνο σου έχουν παραχωρήσει η γυναίκα και η κόρη σου. Για έναν άνδρα η οικογένεια πρέπει να είναι η πρώτη του έγνοια. Πάντα».

«Μάλιστα...» απάντησα και νομίζω πως κοκκίνισα λίγο.

«Εν πάση περιπτώσει, αν θέλεις ν' ακούσεις αυτή την ιστορία, δε θα πάρει πολύ χρόνο. Τη βλέπεις εκείνη τη φωτογραφία;»

Έδειξε μια κορνιζαρισμένη φωτογραφία, κρεμασμένη κάτω απ' τον σταυρό. Ο Βέρνερ πλησίασε και τη χάιδεψε με τις άκρες των δαχτύλων του. Όπως σε πολλούς ορεσίβιους, έτσι κι εκείνου του έλειπαν μερικές φάλαγγες, στην περίπτωση του η πρώτη του μικρού και του παράμεσου του δεξιού χεριού.

Η ασπρόμαυρη φωτογραφία απεικόνιζε πέντε νέους. Εκείνος στ' αριστερά, με την αντίθεση τούφα στο μέτωπο και το σακίδιο στην πλάτη, ήταν ο Βέρνερ.

«Τη βγάλαμε το 1950. Δε θυμάμαι καλά τον μήνα. Αυτούς όμως τους θυμάμαι. Θυμάμαι και τα γέλια μας. Είναι από τα πράγματα που ξεθωριάζουν λιγότερο καθώς γερνάς. Ξεχνάς επετείους, γενέθλια. Ξεχνάς πρόσωπα. Ευτυχώς, ξεχνάς και τις πίκρες, τα βάσανα. Όμως τα γέλια εκείνης της εποχής, τότε που δεν ήσουν ακόμα άνδρας αλλά ούτε και παιδί πια... αυτά μένουν για πάντα μέσα σου».

Μολονότι ήμουν πολύ νεότερος, καταλάβαινα τι προσπαθού-

σε να μου πει ο Βέρνερ. Αμφέβαλλα όμως ότι η μνήμη του μπορεί να είχε διαλείψει. Ο Βέρνερ ανήκε σε μία ασπάλινη ράτσα βουνίσσιων. Παρά τα άσπρα του μαλλιά και τις ρυτίδες στο πρόσωπο, μου ήταν αδύνατον να τον θεωρήσω γέρο.

«Η ζωή ήταν δύσκολη εδώ κάτω, στο Ζίμπενχουχ. Το πρώιμο σχολείο, κάτω στην κοιλάδα, το απόγευμα μέχρι τη νύχτα σκληρή δουλειά στα χωράφια, στα βοσκοτόπια, στο δάσος ή στους στάβλους. Εγώ ήμουν τυχερός γιατί ο πατέρας μου, ο παππούς της Ανελίζ, είχε γλιτώσει από την κατάρρευση του ορυχείου, ενώ πολλοί από τους φίλους μου ήταν ορφανοί και το να μεγαλώνεις χωρίς πατέρα στο Νότιο Τιρόλο εκείνα τα χρόνια ήταν στιδήποτε άλλο εκτός από περίπατος».

«Μπορώ να το φανταστώ».

«Να το φανταστείς ίσως», απάντησε ο Βέρνερ χωρίς να πάρει το βλέμμα από τη φωτογραφία, «αμφιβάλλω όμως αν μπορείς πραγματικά να το καταλάβεις. Έχεις υποφέρει ποτέ από πείνα;»

Μια φορά με είχε ληστέψει ένας τοξικομανής, σημαδεύοντάς με με μια σύριγγα στον λαιμό, κι είχαν μαχαιρώσει έναν αγαπημένο μου φίλο καθώς γύριζε από ένα κοντσέρτο στο Μάντισον Σκουνέρ Γκάρντεν, όμως όχι, πείνα δεν είχα νιώσει ποτέ.

Έτσι, δεν απάντησα.

«Ήμασταν νέοι, επιπόλαιοι κι επομένως ευτυχισμένοι, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ. Αυτό που μας άρεσε περισσότερο ήταν να σκαρφαλώνουμε στα βουνά», μια έκφραση μελαγχολική και ειρωνική συνάμα που χάθηκε στη στιγμή. «Εκείνο τον καιρό, εδώ σ' εμάς, η ορειβασία ήταν για τους περιέργους και τους ονειροπόλους. Όχι ένα αξιοσέβαστο σπορ όπως είναι σήμερα. Από κάποια άποψη ήμασταν πρωτοπόροι, ξέρεις. Με τον καιρό η ορειβασία μετατράπηκε σε τουριστική ατραξιόν και σήμερα ο τουρισμός είναι η βασική πηγή κέρδους για όλο το Άλτο Άντιτζε».

Ήταν αλήθεια. Παντού υπήρχαν ξενοδοχεία, εστιατόρια και τελεφερίκ για την ανάβαση στις κορυφές των βουνών. Τον χειμώνα οι τουρίστες συγκεντρώνονταν στα χιονοδρομικά κέντρα και

το καλοκαίρι έκαναν εκδρομές στα δάση. Δεν μπορούσα να τους αδικήσω: μόλις άλλαξε ο καιρός κι έλιωναν τα χιόνια, σκόπευα να αγοράσω χοντρά παπούτσια και να δω, με τη δικαιολογία ότι θα πήγαινα την Κλάρα να πάρει λίγο καθαρό αέρα, αν αυτός ο τύπος από το Μπρούκλιν μπορούσε να συναγωνιστεί τους ντόπιους.

«Χωρίς τον τουρισμό», συνέχισε ο Βέρνερ, «το Άλτο Άντιτζε θα ήταν μια φτωχή επαρχία, με κατοίκους χωρικούς όλο και πιο γέρους, και το Ζίμπενχουχ θα έπαυε να υπάρχει, να 'σαι σίγουρος».

«Θα ήταν κρίμα».

«Πολύ κρίμα. Μόνο που δε συνέβη έτσι...» ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά του. «Εν πάση περιπτώσει... Για τους ανθρώπους του τότε, κυρίως για τους ανθρώπους στα μέρη μας, το να πηγαίνεις στο βουνό σήμαινε να πας να δουλέψεις στο βουνό. Να πας τις αγελάδες να βοσκήσουν, να κόψεις ξύλα για τη φωτιά. Να καλλιεργήσεις. Αυτό ήταν το βουνό. Για μας όμως ήταν διασκέδαση. Μόνο που ήμασταν επιπόλαιοι. Πάρα πολύ. Κάναμε αγώνα ποιος θα κατάφερνε να σκαρφαλώσει στην πιο απότομη πλαγιά, κρατούσαμε χρόνο, αφηφούσαμε την κακοκαιρία. Κι όσο για εξοπλισμό...»

Ο Βέρνερ χτύπησε το μπούτι του. «Σκοινιά από κάνναβη. Ξέρεις τι σημαίνει να πέσεις όταν είσαι δεμένος με σκοινί από κάνναβη;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα».

«Η κάνναβη δεν είναι ελαστική. Αν πέσεις με τα σύγχρονα σκοινιά, αυτά από νάilon και ποιος ξέρει τι άλλο, έχει σχεδόν πλάκα. Επιμηκύνονται και απορροφούν το βάρος σου. Η κάνναβη όμως είναι άλλο πράγμα. Κινδυνεύεις να μείνεις ισόβια ανάπηρος. Ή και χειρότερα. Κι έπειτα... Τα καρφιά ορειβασίας, τα σφυριά και όλα τα υπόλοιπα ήταν φτιαγμένα στο χέρι, από τον σιδερά του χωριού. Το σίδερο είναι εύθραυστο, πολύ εύθραυστο, και κόστιζε. Όμως εμείς δεν είχαμε σινεμά, δεν είχαμε αυτοκίνητα. Ήμασταν μαθημένοι να κάνουμε οικονομία

και την τελευταία δεκάρα. Και ήμασταν ευτυχισμένοι που χρησιμοποιούσαμε τα λεφτά για τις αναρριχήσεις μας», ο Βέρνερ καθάρισε τον λαιμό του. «Νιώθαμε αθάνατοι».

«Όμως δεν ήσασταν, σωστά;»

«Κανένας δεν είναι. Λίγους μήνες αφότου βγάλαμε αυτή τη φωτογραφία, είχαμε ένα ατύχημα. Είχαμε ανεβεί τέσσερις. Στην Κρόντα ντί Τόνι έχεις πάει; Στη διάλεκτο του Μπελούνο σημαίνει “Κορόνα των κεραυνών”, γιατί όταν βρέχει και πέφτουν κεραυνοί, το θέαμα είναι ανατριχιαστικό. Είναι ωραίο μέρος. Αυτό όμως δεν κάνει τον θάνατο λιγότερο πικρό. Ο θάνατος είναι θάνατος και όλα τα υπόλοιπα δεν έχουν σημασία».

Το διάβασα στο πρόσωπό του. Σκεφτόταν τη Χέρτα, νεκρή από ένα τέρας που της καταβρόχθιζε τον εγκέφαλο. Σεβάστηκα τη σιωπή του, μέχρι που ένιωσε πάλι έτοιμος να συνεχίσει την αφήγησή του.

«Τρεις από μας δεν τα κατάφεραν. Εγώ σώθηκα μόνο και μόνο επειδή στάθηκα τυχερός. Ο Γιοζεφ πέθανε στην αγκαλιά μου, ενώ ούρλιαζα και ζητούσα βοήθεια. Αλλά ακόμα κι αν κάποιος με είχε ακούσει, ξέρεις πόσα χιλιόμετρα ήταν η απόσταση από το σημείο όπου κόπηκε το σκοινί μέχρι το κοντινότερο νοσοκομείο; Είκοσι. Αδύνατον να σωθεί. Αδύνατον. Περίμενα να τον πάρει ο θάνατος, είπα μια προσευχή και γύρισα πίσω. Και είχα την ιδέα. Μάλλον η ιδέα ήρθε σ' εμένα. Μετά τις κηδείες ξαναβρεθήκαμε με μερικούς άλλους, να πιούμε στη μνήμη των νεκρών. Εδώ σ' εμάς, θα το έχεις προσέξει, το ποτό είναι κάτι το συνηθισμένο. Κι εμείς εκείνο το βράδυ ήπιαμε σαν σφουγγάρια. Τραγουδήσαμε, γελάσαμε, κλάψαμε, βρίσαμε. Κατόπιν, ενώ ξημέρωνε, τους είπα την ιδέα μου. Μολονότι δεν το έλεγε κανείς, ορισμένα πράγματα όμως δε χρειάζεται να τ' ακούσεις με τα ίδια σου τ' αυτιά, για τον υπόλοιπο κόσμο δεν ήμασταν παρά μια παρέα τρελών που πήγαινε γυρεύοντας. Οπότε, κανένας δε θα μπορούσε ή δε θα ήθελε να μας δώσει ένα χεράκι, αν βρισκόμασταν σε κίνδυνο εκεί πάνω».

«Για να σωθείτε, έπρεπε να στηριχτείτε μόνο στις δυνάμεις σας».

«Ακριβώς, Τζερεμιάα. Έτσι ιδρύσαμε το Σωστικό Συνεργείο Δολομιτών. Δεν είχαμε λεφτά, δεν είχαμε πολιτικά ερείσματα και έπρεπε να πληρώσουμε από την τσέπη μας όλο τον εξοπλισμό, όμως το πράγμα δούλεψε», ο Βέρνερ μου παραχώρησε ένα από εκείνα τα χαμόγελα που μόνο η Κλάρα κατάφερνε να του αποσπάσει. «Ένας από μας, ο Στέφαν, αγόρασε ένα εγχειρίδιο πρώτων βοηθειών. Το μελέτησε και μας δίδαξε τις βασικές τεχνικές ανάνηψης. Τεχνητή αναπνοή, μαλάξεις στην καρδιά. Μάθαμε πώς να δένουμε ένα κάταγμα, πώς να αναγνωρίζουμε ένα κρανιακό τραύμα. Τέτοια πράγματα. Όμως και πάλι δεν ήταν αρκετό. Άρχισαν να έρχονται οι πρώτοι εκδρομείς, έτσι τους λέγαμε τότε, και μαζί τους –άνθρωποι χωρίς εμπειρία και κατάλληλο εξοπλισμό– άρχισαν ν' αυξάνονται οι επεμβάσεις. Πάντα πεζοί, το πρώτο φορητό γάκι το αγοράσαμε το 1965, ένα σαράβαλο που έτρεμε ολόκληρο και που μπορούσε να μας πάει μόνο μέχρι κάποιο σημείο. Και μετά έπρεπε να συνεχίσουμε όπως τον παλιό καιρό. Μεταφέροντας τους τραυματίες στην πλάτη. Συχνά και χωρίς να βαρυγκομάμε, μεταφέροντας τους νεκρούς στην πλάτη».

Προσπάθησα να φανταστώ τη σκηνή. Ανατρίχιασα. Με πονάει να το παραδεχτώ, όμως δεν ήταν απλώς ανατριχίλα φρίκης, γιατί κι εγώ, όπως ο Βέρνερ, είχα μια ιδέα στο μυαλό μου.

«Φτάναμε, βρήκαμε το πτώμα, λέγαμε μια προσευχή, κατόπιν ο μεγαλύτερος της ομάδας έφερνε ένα γύρο ένα μπουνκαλάκι κονιάκ ή γκράπα, μια γουλιά ο καθένας, και στον νεότερο έπεφτε το καθήκον να κουβαλήσει τον νεκρό. Γυρίζαμε στη βάση μας, που δεν ήταν άλλη από το μπαρ του Ζίμπενχουχ, το μοναδικό μέρος που είχε τηλέφωνο».

«Γαμώτο», μουρμούρισα.

«Για να μην τα πολυλογώ. Εδώ στο Ζίμπενχουχ ο πραγματικός τουρισμός έφτασε στις αρχές της δεκαετίας του Ενενήντα,

όταν ο Μάνφρεντ Κάγκολ είχε την ιδέα του Κέντρου Επισκεπτών, όμως ήδη από τη δεκαετία του Ογδόντα άλλες κοιλάδες είχαν μερικές υποδομές για τους τουρίστες. Οι τουρίστες φέρνουν λεφτά. Όταν τα λεφτά αρχίσουν να κυκλοφορούν, το ξέρεις κι εσύ, έρχονται οι πολιτικοί, κι αν έχεις λίγο μυαλό, τους πολιτικούς μπορείς να τους κουμαντάρεις όπως σ' αρέσει κι αγαπάς».

Δε θα ήθελα ποτέ να βρεθώ στη θέση του εκάστοτε πολιτικού που θα προσπαθούσε να ξεγελάσει τον Βέρνερ Μάιερ.

«Έτσι έφτασαν και τα λεφτά. Κλείσαμε συμφωνίες με την Πολιτική Προστασία και τον Ερυθρό Σταυρό. Στο τέλος της δεκαετίας του Εβδομήντα, χάρη σ' ένα ειδικό πρόγραμμα στηρίχτηκε στα ελικόπτερα του στρατού. Τα αποτελέσματα ήταν εκπληκτικά. Αν πρώτα σε ένα ατύχημα επιβίωναν τρεις τραυματίες στους επτά, με το ελικόπτερο φτάσαμε τους έξι στους δέκα. Όχι κι άσχημα, έτσι δεν είναι;»

«Θα έλεγα πως ναι».

«Όμως εμείς θέλαμε περισσότερα. Πρώτον», άρχισε να μετράει ο Βέρνερ δείχνοντάς μου τον αντίχειρά του, «θέλαμε ένα ελικόπτερο που να είναι μονίμως στη διάθεσή μας, χωρίς να χρειάζεται κάθε φορά να αντιμετωπίσουμε τα καπρίτσια κάποιου συνταγματάρχη». Στον αντίχειρα προστέθηκε τώρα ο δείκτης. «Θέλαμε να βελτιώσουμε κι άλλο εκείνη τη στατιστική. Δε θέλαμε *πια* νεκρούς. Έτσι...»

«Θέλατε ένα γιατρό στο πλήρωμα».

«Ακριβώς. Το ελικόπτερο μειώνει τους χρόνους, ο γιατρός σταθεροποιεί τον ασθενή. Καταφέραμε να αποκτήσουμε το πρώτο ελικόπτερο το 1983. Ένα Αλουέτ που στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά δυο σωλήνες κολλημένοι μεταξύ τους με κινητήρα χορτοκοπτικού. Μεταφέραμε τη βάση από εδώ στο Ποντίβ, κοντά στο Ορτιζέι, γιατί εκεί είχαμε τη δυνατότητα να κατασκευάσουμε ένα χάνγκαρ κι ένα ελικοδρόμιο. Ο γιατρός ήρθε αργότερα, αφού η Χέρτα κι εγώ είχαμε φύγει από το Ζίμπενχουχ».

«Πώς κι έτσι;»

Ένας μορφασμός στο πρόσωπο του Βέρνερ. «Το χωριό πέθαινε. Δεν υπήρχε ακόμη αρκετός τουρισμός. Το Κέντρο Επισκεπτών δεν ήταν παρά μια ιδέα στο κεφάλι του Μάνφρεντ... Βλέπεις που ξαναγυρίζουμε πάλι να μιλάμε για ιδέες; Κι εγώ είχα μια κόρη που έπρεπε να θρέψω».

«Θα μπορούσες να μείνεις και να συνεχίσεις με το Σωστικό Συνεργείο».

«Θυμάσαι τι σου είπα πριν αρχίσω να σου διηγούμαι όλα αυτά;»

«Εγώ... δεν...» ψέλλισα αμήχανα.

«Ο άνδρας πρέπει να έχει μόνο μια προτεραιότητα: την οικογένειά του. Όταν γεννήθηκε η Ανελίζ, εγώ ήμουν... όχι γέρος αλλά, εν πάση περιπτώσει, όχι πια τόσο νέος. Είναι αλήθεια, η Χέρτα ήταν είκοσι χρόνια μικρότερή μου και είχε συνηθίσει να περνάει τα βράδια με τη σκέψη ότι σκαρφάλωνα σε κάποια κορφή για να βοηθήσω έναν ορειβάτη που κινδύνευε, όμως η άφιξη της μικρής τα άλλαξε όλα. Είχα γίνει πατέρας, καταλαβαίνεις;»

Ναι, το καταλάβαινα.

«Ένας φίλος μου είχε βρει μια δουλειά σ' ένα τυπογραφείο στο Κλες, κοντά στο Τρέντο, και μετακομίσαμε εκεί, όταν η Ανελίζ ήταν μόνο λίγων μηνών. Μόνο αφού τελείωσε το γυμνάσιο, αποφασίσαμε να γυρίσουμε πίσω. Και μάλιστα ήταν η Ανελίζ που επέμενε. Το αγαπούσε αυτό το μέρος. Για την Ανελίζ ήταν απλώς ο τόπος των διακοπών, όμως κατά κάποιο τρόπο είχε δεθεί μαζί του. Τα υπόλοιπα, όπως λένε σ' αυτές τις περιπτώσεις...»

«Είναι απλώς ιστορία».

Ο Βέρνερ δε σε κοίταζε. Ο Βέρνερ σε επεξεργαζόταν. Έχετε δει ποτέ αρπακτικό; Αυτό το βλέμμα είχε ο Βέρνερ. Το αποκαλούν χάρισμα.

«Αν είσαι σίγουρος ότι θέλεις να κάνεις αυτό που έβαλες στο μυαλό σου να κάνεις, μπορώ να κάνω μερικά τηλέφωνα. Μετά θα είναι δική σου δουλειά να κερδίσεις τον σεβασμό τους».

Η ιδέα.

Τα είχα ήδη όλα στο μυαλό μου. Μοντάζ. *Voice over*. Όλα. Ένα factual σαν το *Road Crew*, αλλά που θα εξελισσόταν εκεί, σ' εκείνα τα βουνά, με τους ανθρώπους του Σωστικού Συνεργείου των Δολομιτών. Ήξερα ότι ο Μάικ θα ενθουσιαζόταν. Είχα βρει και τον τίτλο. Θα το έλεγαν *Mountain Angels* και θα γνώριζε μεγάλη επιτυχία. Το ήξερα.

Το ένωθα.

«Πρέπει όμως να σε προειδοποιήσω, Τζερεμία. Δε θα είναι όπως το φαντάζεσαι».

Μια τριπλή ανθρωποκτονία που παρέμεινε άλυτο μυστήριο. Ένα σύννεφο ανείπωτης βίας που στοιχειώνει μια απομονωμένη κοινότητα στα βουνά των Άλπεων. Ένας ξένος που δεν έχει ξεχάσει.

Το 1985, ο Κουρτ Σάλτζμαν, ο Μάρκος Μπάουμγκαρντερ και η αδερφή του Εύη σκοτώνονται στο Μπλέτερμπαχ, ένα γιγάντιο φαράγγι γεμάτο απολιθώματα που αποτυπώνουν τη φοβερή ιστορία του κόσμου. Κάποιος στην κυριολεξία τους κατακρεούργησε κατά τη διάρκεια μιας καταιγίδας. Τριάντα χρόνια αργότερα, ο Τζερεμία Σάλιντζερ, ένας Αμερικανός σκηνοθέτης ντοκιμαντέρ που παντρεύτηκε μια Ιταλίδα από την περιοχή, μαθαίνει για το γεγονός αυτό και είναι αποφασισμένος να ανακαλύψει την αλήθεια. Ορισμένοι τον προειδοποιούν να μην ασχοληθεί. Ανάμεσά τους και ο πεθερός του, που ήταν στο παρελθόν επικεφαλής της ομάδας διάσωσης των Άλπεων, ένας από τους άντρες που βρήκαν τα τρία πτώματα, καθώς και η γυναίκα του Σάλιντζερ Ανελίζ, που ανησυχεί για τον ίδιο και την κόρη τους Κάρλα. Φαίνεται ότι οι φόνοι μεταφέρουν μαζί τους μια κατάρα. Κάτι τρομακτικό και ξεχασμένο ξύπνησε στο Μπλέτερμπαχ. Κάτι τόσο παλιό όσο και η ίδια η Γη.

CRIME

www.psichogios.gr/crime

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1911-4

9 786180 119114

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18692

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ